Garanterade Bakningsresultat

Dåliga bakningsresultat synes knappast möjliga, — göra de ej? Tills vi inse att vetet ej är en tillverkad vara, utan ett levande näringsämne! Då inse vi, att klimatiska förändringar inverka på varje skörds bakningsstyrka.

För att åstadkomma Robin Hood mjölets likformighet i kvalité, ha vi upprättat våra bagerier och kemiska laboratorier.

Låt vårt "Service Department" lösa era bakningsbekymmer

Även de bästa hembagare möta svårigheter. Meddela dessa till vårt "Service Department"! Vårt laboratoriums experter vilja lösa edra problem. Det betyder ingenting om ni begagnar Robin Hood mjöl eller ej. Vårt "Service Department" är intresserat i alla bakningsproblem. Tillskriv oss idag.

GARANTI:—Vi vilja utbyta mot en ny säck vilken som helst delvis begagnad säck av Robin Hood Flour — 24 lbs. eller över — från vilken en husmoder ej fått goda resultat efter tre bakningar.

ROBIN HOOD MILLS LTD.

MOOSE JAW, SASK.

"Rädda Skörden" håller sitt fosterländska intåg i Amiral Lindmans rike

Några detaljer från svältkrigsfronten i Bjuråker.

Uppteckнade av A. B—n.

Värv på varv ligger timmervältarna i dammen vid Hedvigsfors bruk, utsatta för sol och luft, ett torkande blånande virke som minskar i värde för varje dag som går. Sågverkets dörrar äro stängda, ramarna stå stilla och ingen klingas vinande ljud sjunger arbetets hymn ut över bruket. Söndagsro — eller vad? — Men det är ju måndag idag, och det är ju skrivet, "att endast söndagen skall du helga med att vila från det jordiska arbetet". — Den ro som härskar döljer bittra sinnen. I ett gathörn står en flock arbetare. Blickarna följa några underliga främlingar som dagen förut uppenbarat sig på bruket och som åtagit sig att utföra det arbete, vars tunga slit och släp hittills varit bruksfolkets mödosamma monopol i århundraden. Det är "samhällshjälpens", medlemmar av "Rädda skörden", som ryckt an till bistånd i bolagets lönereduceringskrig mot det fattiga bruksfolket. Det är fosterlandsfolkets, de övre regionernas ätteläggar, eleverna från statsunderstödda folkhögskolor och läroverk vilka följt sina fäders anmaningar och dragit åstad för att erövra den gloria, som svältkriget mot arbetarna under Strömbacka bruks A.-B. kan skänka. Det är "det unga Sverige", studentsångens borne riddare, som "i den härliga ungdomens vår" gått ut för att visa världen ett prov på den nationella dådkraft, som icke ryggar tillbaka då fosterlandet behöver dem. Icke ens då deras taktiske stormästare anser det förenligt med varierande inträssen, att klämma ned priset på ett dagsverke i skogarnas växlande hetta och köld, till 3—4 kr. om dagen. — "Hell er, nationens blomma! Hell Sverige! . . ."

På stallgården syssla några av de nyanlända strejkbrytarne med att spänna hästarne för verkvagnarne. "Per Wilhelm", ställdrängen, spottar ilsket då han ser alla bakaviga prestationer. Han är dock klok nog att tiga. Då en kamera tillfälligtvis riktas över platsen se de samhällsbevarande ynglingarne olustiga ut, och vända sig bort. De äro redan medvetna om att domen över deras uppträdande på Hedvigsfors bruk icke har den enhälligt gillande omfattning, som hemmets trygga miljö och umgängeskretsen gjort gällande. Verkligheten är obehaglig och kanske opererar deras tankar med en och annan hörsägen om det trotsiga och styvsinta folket vid Dellens stränder. Och arten av deras mod demonstreras genom ett stereotypt grin, då de åka förbi de utestängda arbetarne som betrakta dem lugnt, kallt och ringaktande. Men har Bjuråkerslynnet någonsin omramat den vördnad för överheten, som var Paulus påbröd till den kristna kärlekslära, så går denna vördnad som en hämmande vålnad i kärrans spår, då den viker av in på täckten. Och alla välmenande andars tal om "ömsesidigt förtroende" som en lösning av motsättningarna emellan arbetsgivare och arbetare, kan ännu en gång hänföras till de värden, deklamationen som sådan möjligen kan ha.

Utanför stallet går en äldre man och slår grönfoder. Han har vid sin ankomst förklarat att han ej arbetat på ett fjärdedels sekel, men att han av ideella skäl nu erbjudit samhället sin tjänst och inträtt som aktiv medlem i "Rädda skörden". Huru stor den tjänsten kan vara, lämna vi osagt, men lien går med en energi som skalar allt — gräs, torvor, stenar — och som slutar i raseri, då stålet dyker ett par fot ned i moder jorden! På bruksgatan uppenbarar sig en annan typ, en gänglig figur som av allt att döma lever i ett föreställningsliv som förr eller senare kommer att knäcka hans, i avseende till övriga proportioner, omotiverat långa rygg. Denne har presenterat sig som samhällsbevarande forstmästare. Han förefaller oberörd och rör sig för övrigt med den speciellt emanciperade uppsyn som tillhör den sorts "turister" som på motorcyklar fara vägarna fram klädda som sjörövare och med samma ringaktning för andras liv och säkerhet, som uppskattningen av den egna fräcka obetydligheten, är stor. Det är dessa och flera som väntas pr järnväg från huvudstaden och bil från Delsbo, som nu skola biträda vid Strömbacka bruks ansträngningar att pressa arbetarnes löner till den gräns där ära och redlighet slutar.

I denna stora socken, där fordom ett fritt och välbärgat folk bygde och bodde, äger numera Strömbacka- och Iggesunds bruks A.-B. den dominerande arealen av skogar och egendomar. Den fordom fria folkstammen har nu i årtionden varit hemfallen under godtyckligt herravälde och fått nöja sig med en uselt tillmätt levnadsstandard. Det tunga arbetets svält har här pressat miljoner och åter miljoner ur de väldiga skogarna, men lika litet som Sydafrikas diamantgruvor varit till välsignelse för landets infödingar, spårar man här den växande välmåga som borde vara en vacker och rik bygds förutsättningar. De små gårdarne i de djupa skogarne ge en bild av ödslighet som verkar beklämmande, då någon i lä för nordanvindens liggande väggyta, demonstrerar ett svagt återsken av rödfärg, påsmetad för länge, länge sedan; de nedtryckta arbetarbostäderna vid Moviken och Strömbacka tala ett tyst, men vältaligt språk om ett av industrialismen kuvat folk; de bristfälliga vägarna och usla kommunikationerna, den odugliga "skogstelefonen" till Brännäs och kanske längre — allt detta är värdigt den politiska insats som bör göra sin bärare namnkunnig i den framtidens skrift som kommer att behandla det skede i vårt lands historia, då utpressning, skövling och rofferi, var lag och ordning ur den svenska högerns synpunkt. En praktisk tillbakaträvare som hr Lindman, som icke havt blicken öppen för hembygdens krav, då guldströmmen flödade som bäst, är egentligen att beklaga. Gångna möjligheter vända kanske aldrig åter och från Bjuråkersbygden kommer aldrig några välsignelser att stiga mot himmelen, över det regementes minne, i vars spår, endast orättfärdighet och hat, vuxit fram. — Led efter led, släkte efter släkte, har hammarsmederna vid Strömbacka bäddats ned i Bjuråkers kyrkogård, fattiga som kyrkråttor ha de kommit till världen och lika fattiga ha de gått härifrån; slit, nattvak och släp har varit deras lott, kutiga ryggar och sensträckta armar deras enda förvärv, eller, som Fröding uttrycker det:

> De giva oss slagg för malm
> och spark för värt släp och slit,
> de tröska oss ut som halm
> och läska oss sen med sprit —

Ni som läser detta, som kanske rest runt Dellen och från Movikens strand sett de blå bergen över sjöns djupblå dunkel, som sett de vackra kyrkspirorna sträcka sig mot en i solnedgången gnistrande himmel, som sett den mäst tjusande vy i guds vackra värld, som domnat i salig meditation inför den rogivande idyll som detta Moviken innebär och som önskat, "att den granens susning vid vars rot värt bo är byggt", skulle stått på denna plats; har ni någonsin förmått analysera denna illusion, sätta eder in i den bistra verklighet, som bor i de små gårdarne, vars täcka läge vi avundats, och där ni föreställt er lyckan och förnöjsamheten bo?

Troligtvis icke. — Ni vet icke att här bor gamla orkeslösa personer som efter ett dagsverke upp till 70-årsåldern ej erhålla annat understöd än de husrum, man vilken dag som hälst kan vräka dem ut ifrån. Ni känner icke brukslivet det minsta, ni saknar den erfarenhet som skulle sätta er själva i eld och lågor om något mot er försökte tillämpa tiondedelen av de oförrätter, som varit dessa arbetares livslånga lott. — Där är bruksförvaltaren eller inspektoren. En kung, skulle kunna avundas en sådan herre hans makt. Dess mera despotisk han är, dess mera han prejar lönerna, dess mera djävulskt hans rapport- provokatör- och spionerisystem är, dess bättre står han till boks, dess oumbärligare är han i överordnades ögon. Är han överdådigt skicklig i sin tjänst, förmår han alltid att så en splittringens anda bland arbetarne, som bryter ned all samhörighetskänsla och skapar misstänksamma karaktärer, som äwlas om att springa med limstången. Kommer han så långt, då har han förebyggt alla eventualiteter att få en arbetarorganisation på halsen. Under sig har han i regel infödda s. k. "trekvartumsbasar" som han uppfostrat efter eget system. Dessa ha i sin tur och ordning sina utvalda bland arbetarne — och både sedan den som står utom kamarillan och dessutom möjligen är behäftad med en smula självständighet plus oförsigtighet i sina yttranden. Hans vägar gå snart till Amerika.

Systemet verkar utomordentligt. Man sliter ont och svälter, är ut och år in, förbannar systemet så länge man orkar och går sedan i graven som fatalist. Men hjulen gå århundrade efter århundrade, och grottekvarnen gör herrarne till miljonärer, som en vacker dag kasta sig i spekulationer och spela bort allt vad svett och möda, fattigdom och slaveri, pressat fram ur de stora skogarne vid Dellens stränder. Det enda bestående blir fattigdomen som bor i de små kåkarna, med sina intryckta kroppsåsar. Och därinne lägrar sig den dimma som hindrar livsgläjden att se det gnistrande sceneriet vid solnedgången över sjö och skog. — Det är idyllens avigsida detta, och vill ni, som sett "det vackraste i världen" vid Movikens strand, **förstå att den är sann,** så se då till att edra tankar och gärningar aldrig bli stöd för herremakt och orättfärdighet.

Då Bjuråkers fattiga befolkning nu kämpar sin strid för föreningsrätt och bröd, då bör man från den allmänna opinionen vänta, åtminstone den förståelse, som ärkebiskop Söderblom gav uttryck för, då han vid ett besök i Bjuråker, hoppades att konflikten snart skulle biläggas, ty arbetarnes krav äro så pass rimliga att bolaget kunde ordna denna sak om viljan var god.

Kyrkans överstepräst, också utgången från Bjuråker, gör sin sak bättre än högerpolitikens överstepräst, den fosterländske amiralen.

Ännu dagas icke . . .

Av B. Gorszynski.

De släpa sig fram i en enformig, dyster tystnad, som emellanåt avbrytes av de jämna ljudet av marscherande soldater eller av ljudet av en avlägsen skottsalva . . .

I rännstenarne rinner varmt människoblod, soldaternas tunga stövlar stampa däri obarmhärtigt, vårdslöst; de låta sina kläder bli fördärvade med en likgiltighet, som säger: Låt det fördärvas, det är regeringens . .

De slå sönder sina gevärskolvar på de oskyldiga polska palatsmurarna, krossa sina vita kaskar på de polska stenmonumenten och säga: Oss gör det ingenting; det är inte våra gevär och kaskar, det är regeringens.

Då en droppe blod från ett barn eller en mor stänker på deras rock och suger sig in, tvätta de icke ur den utan säga:

— Den kan gärna sitta där, det är inte vår fläck, utan regeringens.

Och när i nattens mörker den dova, hemska känslan stiger upp i soldatens själ och börjar martera honom, fördriver han den med orden:

— Det är inte min smärta, det är regeringens!

— — —

I de långa, blodiga nätterna, då livet dör på gatorna i den stora staden, brinner det ännu ljus i krogarna i gathörnen.

Där kan du få se fientliga element, broderligt förenade i dryckenskap och värme, där möter du Nöden vid samma bägare öl som Välståndet, Falskheten och Sanningen, Medborgaren och Artisten, Världsmannen och Soldaten, Glädjeflickan och Cato . . . Där kan du få höra den druckna oförskämdhetens skrän och poetens hänförda sång, det mänskliga förfallets rosslande och skriet från en lidande själ. . . .

Lyssna!

Hör du den där soldatens upphetsade röst, den kanaljen där med sitt slöja, av disciplin och tvång fördummade ansikte, som nu livats upp av brännvinet, som brinner i honom?

En rysk musjik, som stigit i graderna till officer . . . Om han setat kvar i fattigdom och enfald i sin stuga i den storryska småbyn, hade han kanske fått dö ärofullt som en sorts frihetshjälte för en gevärskula eller en kosacks knutpiska. Men han blev officer här i Polen med tjugufem rubel i månaden i lön, ett par illaluktande smorläderesstövlar och en älskarinna i ett offentligt hus för tre rubel i veckan, vilka han måste stjäla ur regementskassan — han känner avsky för polackerna, begär till brännvin och smärta, djup smärta i själen. . . .

Sådan är den ryske musjikens natur. Var och en av dem har något slags smärta i själen.

— Fy för f—n ett sånt uselt liv! Hör ni alla: herrar kypare, tjuvar, flickor, polacker, japaner, officerare — hör ni alla! Jag hade blivit en hjälte i smått, om de skickat mig ut i kriget till Mandschuriet! F—n ta dem, varför fick jag inte komma dit? Mig är det likgiltigt, om det är Mandschuriet eller inte Mandschuriet, Kaukasien eller Polen eller Finland eller Japan, bara jag fick slåss för vårt rättrogna Ryssland. Jag hade kanske dött där, nå så mycket bättre! Men jag hade dött ärofullt som en soldat och hade inte behövt gå omkring på gatorna och skjuta på upprorsmakare och socialister, f—n ta dem! Och hade jag inte dött, så hade jag segrat! Jag vill skydda vårt Ryssland för upprorsmakare och liberaler och japaner! Det vill jag, hör ni, och ingen får skratta, för ingen av er vet, vad jag känner i mitt hjärta — hur det värker där — hör ni, värker! Jag är ryss, och det gör mig ont, att de där kräken, generalerna, sålde vårt fosterland — de vanhedrade Ryssland, generalerna och fältmarskalkerna och amiralerna! Ge mig de där generalerna, ge mig fältmarskalkerna, ge mig de sluga japanerna och finnarna och letterna och polackerna, ge mig dem, så skall jag slå ihjäl dem, skjuta dem, hänga dem allesammans!

Och han sprang upp från sin plats med dragen sabel och högg in mitt i hopen. Ett ögonblick blev det tomt i salen. En av kyparne, en gammal erfaren krogbetjänt, smög sig skicklig bakom officeren och ryckte ifrån honom sabeln.

Den druckne kom i ett fruktansvärt raseri. Han tjöt som ett sårat djur, tog språng som en panter, slog ut rutorna, sårade sig själv, hotade och förbannade icke närvarande personer, åkallade alla djävlar och onda andar, svor över alla nationer, raser och religioner . . .

Till slut sprang han ut på gatan och började skjuta.

— Åh, ni polacker! skrek han mellan skotten, ni vanhedra mig, ni rycka sabeln ur handen på mig, en officer, en ryss, och det därför att jag är ryss, och jag blev besegrad av japanena, åh, ni, ni, jag skall slå ihjäl er alla!

Han sköt sex skott, laddade på nytt och spände hanen. Förskrämda skuggor skymtade här och där i mörkret, ett dovt skott hördes någonstans, och strax uppenbarade sig belägringstillståndets påpasslige skyddsande — en soldatpatrull.

Då officern fick syn på soldaterna, sprang han emot dem.

— Skjut, skjut, mina hjärtans bröder och landsmän, skjut så mycket ni orkar, döda dem allihop! Tack vare dem äro vi mördare och rånare, vi få skjuta och plundra, allt för deras skull! Skjut, mina bröder, skjut . . .

Soldaterna, resliga karlar, med förståndiga och välvilliga ansikten, stodo där villrådiga.

— Kapten har tagit sig ett litet rus, tänkte korpralen och såluterade vördnadsfullt utan att lyda befallningen.

— Nå, hör ni inte! skrek officern. Jag skall minsann skicka er i arrest och låta skjuta er allihop, hör ni det! Lägg an, ge fyr! Ett, två, — tre!

De inriktade bösspiporna glänste i mörkret, hanarne knäppte, skotten brunno av. Någonstans långt borta svarade ett högt jämmerrop.

Officern klappade korpralen på axeln.

— Bra gjort, gossar! Framåt marsch! Spar icke på skotten!

— Framåt marsch! kommenderade korpralen, och korpralen fortsatte sin väg med kraftiga, jämna steg.

Officern stod kvar på trottoaren, torkade svetten ur pannan och pustade av trötthet.

— Åh, de djävlarna — mumlade han — jag hade kunnat bli hjälte jag — — —

I en tråug, mörk gränd i en avlägsen stadsdel stodo två män på vakt. Båda av dvärglik växt, magra och krokiga, knappast synliga under de långa, tunga bössorna, som de buro på ryggen. De gingo fram och tillbaka och svuro, som alltid soldater i regeringens tjänst . . . .

Den ene började gnola en sorglig melodi.

— Ge mig en cigarett! sade den andre.

— Nej, muntrade den andre och avbröt sin klagosång.

— Vill du inte, fy! Har du pengar?

— Nej, löd det sorgsna svaret.

— Hör du, om vi skulle fånga en sån där "herre," så bleve det både till bröd och tobak. I väg bara!

Deras ögon började glöda av begär. De skyndade nedåt mot floden. Där kunde de lätt träffa på någon lösdrivare, ja, till och med en riktig "herre." För en sån fick man en hel rubel, det var ingen dålig förtjänst! om man kunde få ett sådant byte i veckan, tänkte de och gåvo sig muntert ut på jakt.

Ibland hördes skott, ibland ljudet av hästtramp och skramlet av en fångvagn, som forslade häktade till fängelset . . . För övrigt rådde en dyster, tryckande tystnad.

När de båda soldaterna kommit till gamla staden, slogo de in på en trång gata utmed floden och spanade med mongolisk fintlighet efter någon "misstänkt" individ.

Deras kalmuckiska väderkorn svek dem icke. Mitt på gatan kom med snabba steg en snyggt klädd man med något slags märke på mössan. Kring midjan hade han ett läderskärp, vid vilket hängde en liten påse, och i handen höll han en liten pappersrulle.

Det var just vad de sökte.

— Halt! skreko de båda på en gång.

Mannen stannade och tilltalade dem på "ämbetsspråk."

— I väg med er till poliskontoret, kommenderade soldaterna. Det är myndigheternas befallning.

Förgäves förklarade den anhållne, att han hade bråttom, att han var ute med ett viktigt papper i tjänsten — kalmuckerna dunkade honom med bössskolvarna i ryggen och förde honom i triumf inför polismästarens ansikte.

Denne, som såg, att den anklagade var ett telegrafbud, återgav honom friheten. Och soldaterna fingo i den orättvist anhållnes åsyn ett, två, tre slag mitt i ansiktet.

— Där ha ni, åsnor!

Soldaterna gjorde honnör utan att säga ett ord.

— Ut med er!

Och soldaterna förfogade sig skyndsamt ut i korridoren. Där kvarhöllos de av polismästarens hantlangare, som välvilligt meddelade dem vad "telegrafen" är och vilka tjänster den gör regeringen. I regeringens namn gav han dem därpå var sin halvrubel för deras "vaksamhet" och skickade iväg dem.

— — —

Ända sedan skymningen hade han stått på vakt i ett hörn, där två av huvudgatorna mötas. Först hade det varit ett visst liv på gatan, så att den vackre unge soldaten havt litet folk att titta på — de tittade tillbaka på honom än nyfiket, än hatfullt — han hade pratat med glädjeflickan, som med vanans tanklöshet antastat honom, och ett stadsbud hade givit honom eld till en cigarett.

En arbetare, som gick förbi honom, hade stuckit i hans hand ett tryckt plakat. Han väntade till kvällen med att läsa det.

När det blev tomt på gatorna, gick han fram till en lykta.

— Soldater, bröder, läste han.

— Bröder, bröder, upprepade han med rörelse.

— Förenen eder med oss! Gån över till folket, som strider för friheten för er och för oss! Utgjuten icke edra bröders blod! Lyssnen icke till regeringen, som vill hålla eder i okunnighet och förtryck! Döden icke oskyldiga kvinnor och barn! . . .

Tårarna runno utför soldatens ansikte. Han tänkte på föräldrar och syskon. . . .

Han suckade djupt och läste om upproret ännu en gång.

— Härligt skrivet! Så skall det vara! Nog med blod! Polacker, finnar, alla äro våra bröder!

En våg av trots och kraft steg upp inom den unge soldaten. Han grep häftigt om geväret.

— Både jag nu en officer här, så skulle jag . . .

Han tänkte på den första november. Det var en skön dag. Han kom ihåg, hur han svarat på arbetarnes vänliga tillrop, och hur de hissat och kysst honom. Den polske brodern kysste sin ryske broder . . . Ack, om de dagarne ville komma tillbaka! Sedan hade de mäst skjuta på oskyldiga människor, döda fredliga vandrare. . . . Det var "myndigheternas" fel och officerarnas, överstarnes, generalernas . . .

Han kände avsky, hat mot dem. Han är färdig att kasta regeringens gevär, mössa, stövlar och ge sig iväg från alltsammans.

. . . Där kommer en patrull, tre av hans kamrater och en underofficer i spetsen.

Han skall tala med dem, locka dem över på sin sida . . .

Men underofficern går emot honom med en hotfull min och ger en kort befallning.

— Det är order att icke spara på krutet. Förstår du?

— Ja, viskade soldaten.

Han stod ett ögonblick orörlig.

— Åh, ett sådant liv! utbrast han plötsligt — vad är det värt! Bara skjuta och skjuta på befallning! Varför skriver folk sånt där svammel? Regeringen befaller och du måste lyda, annars gäller det ditt eget liv . .

Han fattades av ett vanmäktigt raseri. Han rev plakatet i små bitar, grep geväret och såg sig hotfullt omkring.

Skjuta, skjuta! skrek han och siktade på en mörk grupp, som rörde sig på avstånd . . .

— — —

Ännu dagades det icke. . . .

RYSSLAND SOM IMMIGRATIONSLAND

I Isvestija skriver bankdirektör Olof Aseheberg:

De västerländska staternas återuppbyggande av normala förhållanden med Sovjetryssland utvecklar sig i två riktningar: å ena sidan — förbi det officiella erkännandet av sovjetregeringen — försiggår ett växande återknytande av förbindelserna med den industriella-kommersiella världen; å andra sidan pågår f. n. en immigration av industri- och jordbruksarbetare till Sovjetryssland, en faktor, som tilldragit sig uppmärksamhet.

Till nu ha redan anlänt och arbeta i Ryssland amerikanska grupper av jordbruksarbetare (kooperativa arbetslag), grupper av traktorarbetare och utländska gruvarbetare. Inom den närmaste tiden komma molokanerna och duchoborerna (religiösa sekter, som under tsarismen tvingades att utvandra), vilka på 1890-talet emigrerade till Amerika, att återvända till Ryssland, varjämte förväntas immigration av nya stora grupper tv utländska arbetare.

Intill nuvarande tid har den största delen av den europeiska emigrationen riktat sig mot Förenta Staterna och Canada, dit de drogos å ena sidan av möjligheten att bättre utnyttja arbetskraften vid exploateringen av landets enorma naturrikedomar och av den stora efterfrågan på arbetskraft i den sig hastigt utvecklande industrien, å andra sidan av önskan att undkomma trycket av det politiska och religiösa liv, som härskade i den gamla världen.

Tack vare immigrationen lyckades det Förenta Staterna att kolonisera de s. k. fjärran västerns stater, där på 30 års tid upplöjdes hundratusentals hektar ny mark. Den från koloniseringen fria jordfonden minskades från 156 miljoner hektar år 1903 till 8 miljoner år 1920.

I och med krigets avslutande och prisfallet på sädesprodukterna under förkrigsnivån (från 2 dollars till 70—80 cents per bushel) uppstod en svår kris för jordbruket, vilket hade utvecklat sig under särskilt gynnsamma förutsättningar. Den befolkning, som sålunda frigjordes, måste söka verksamhet på det industriella området och fyllde helt och hållet arbetsmarknaden.

Denna kris för jordbruket är nu föremål för noggrann utforskning i Amerika, och professor Boeker beräknar, att till följd av minskningen av för jordbruk lämpligt land kommer Amerikas sädesproduktion efter 25 år att konsumeras helt och hållet inom landet.

Allt detta förorsakade de lagar, vilka begränsa immigrationen till Förenta Staterna. Antalet immigranter år 1922 fastställdes till endast 358,000 och för innevarande år har förslag framkommit om att begränsa invandringen till 186,000 personer.

Här öppnas nya utsikter för Sovjetryssland, nämligen i meningen av fält för den europeiska emigrationen. Sovjetryssland, som upptager det kolossala området av 20,921,200 kvkm. med mycket låg folktäthet, c:a 7,9 personer per kvkm., med dess utomordentligt stora naturrikedomar, är särskilt gynnat för mottagandet av hela den europeiska emigrationen. Detta i synnerhet om man tar hänsyn till de stora, för jordbruk lämpliga sträckorna, som ligga i Sibirien, samt den nuvarande utvecklingen av landets produktiva verksamhet, som fordrar massor av arbetskraft. En började immigration till Ryssland kan redan konstateras. Naturligtvis äro dessa immigranter ännu endast de första svalorna, men om frågan arrangeras rätt, blir massimmigration till Ryssland en fråga om den närmaste framtiden.

En sådan förändring i dirigerandet av den internationella immigrationen bringar naturligtvis oberäkneliga fördelar för Ryssland. Emigranterna komma att utbreda kultur och bättre produktionsmetoder, och de komma utan tvivel att på det ekonomiska livets områden höja dess olika grenar till en högre nivå, och härigenom äro de verksamma medel för Sovjetrysslands närmande med deras egna fädernesland. De inbesparade medel, som immigranterna föra med sig, och som sammanlagt kunna vid massimmigration växa till mycket stora summor, komma att till någon del lätta revolutionen av vår penningcirkulation. Och till följe av denna immigration kommer det industriella kapitalet att följa efter. För närvarande står frågan sålunda: Vart riktar sig den interantionella immigrationen — på den gamla vägen över oceanen eller till Sovjetryssland?

Isvestijas redaktion anmärker till detta, att författaren till artikeln är direktören för Ryska kommersbanken samt att redaktionen icke helt och hållet instämmer med honom, men framhåller samtidigt, att den fråga, som direktör Aschberg berört, är mycket intressant.

Dr. Thomas Elektriska Olja
för människor och djur.

UTI ÖVER 60 ÅR DET POPULÄRA MEDLET FÖR HOSTA, FÖRKYLNING, VRICKNING, SÅR, SKAVSÅR, LAM RYGG, ETC.
Få det äkta
PRIS
35c. överallt.

SVENSKA APOTEKET

tillhandahåller alla i Canada brukliga mediciner. Stort urval av svenska mediciner på lager. Vi expediera alla orders även post orders per omgående och vårt motto är att vinna en kundkrets, som är i alla hänseenden till fullo belåten, detta genom prompt bemötande och billiga priser.

W. A. CARLEY. K. G. K. NYMAN.
168 Algoma St., Hörnet av Bay.
PORT ARTHUR, ONT.

DR. B. GERZABEK

Medlem av "The Royal College of Surgeons", England; licentiat av "The Royal College of Physicians", London, England; f. d. assisterande läkare och kirurg i Wien, Prag, Berlin, Gracon och andra hospital.

X-Ray (Röntgenstrålar), modärna operations- och sjukrum, eget laboratorium och apotek.

Natt- och dagbud besvaras skyndsamt.

Kontorstimmar: 9—12, 2—6, 7—9; Söndagar: 9—12, 2—6
415-17 Pritchard Ave. Winnipeg. DR B. GERZABEK. Tel. St.J. 474 Winnipeg.

PATENTER
Trade Marks—Copyrights
Fetherstonhaugh & Co.
Den gamla etablerade firman
36—37 C.P.R. Building,
Hörnet av Portage & Main St.
WINNIPEG
Vi kunna på det bästa rekommendera denna gamla och välkända firma. Skriv efter upplysningar.

TÄNK PÅ
DR. L. E. LOVEGREN
(Skandinavisk Tandläkare)
Då edra tänder behöva uppmärksamhet
Smärtfri utdragning.
Arbetet garanterat.
Svenska talas.
Kontorstid:—8.30 till 5.30.
Hörnet av Main och Market
(Nära City Hall)
Tel. A 8323 Winnipeg, Man.

Kontor: 401 Boyd Building. Tel.: A3674
Bostad: 46 Alloway Ave.; Tel.: B3158
DR. M. B. HALLDORSON
SPECIALITET: LUNGSJUKDOMAR
Kontorstimmar: 11 till 12 f.m.; 2 till 5 e.m.

SCANDIA AND ABINGDON HOTELS
Abingdon Square, 8th Ave., Near 12th Street New York.
Bästa hotell för den resande skandinaviska publiken. Alla modärna ordningar för 2:dra och 3:dje klassens passagerare.
REKOMMENDERAS AV LEDANDE ÅNGBÅTSBOLAG
Passagerare mötas på järnvägsstationen i New York vid ankomsten.

Köp edra möbler och husgeråd
på samma sätt, som ni köpte ert hus — men med den ytterligare förmånen av ingen ränta och ingen extra kostnad av något slag. Råd givas gärna.
Lundfelt

RYSK MASSAGE
Specialister i förlamning, förkylning, rheumatism, nervösa sjukdomar, huvudvärk och förstoppning.
HELEN EDEL-SOLOWEY,
AND. MITCHELL
304 Fashion Craft Bldg.
Telefon N9851
Mottagningstider: 9—12 f.m.,
2—7 e.m.

Ogifta Damer och Herrar
som önska göra bekantskap med personer, som äro "värda" från $1,000 till $45,000, sänd 10 cents för upplysningar. Damer kostnadsfritt. Tillskriv
PETER E. HANSON
Box 1005, Chicago, Ill.

J. J. JOHNSON
Dam- och Herrskräddare
264 Main St. South. Tel. A8464
Winnipeg, Man.
Eleganta modeller i importerade tyger för kostymer.

Prenumerera på Svenska Canada-Tidningen.